

”Det behöver inte var fint – men intressant!”

De är stora, Anna Bergmans målningar. Riktigt stora. Precis som Anna Bergman själv vågar de ta plats. De ber inte om ursäkt för sig eller står blyga i ett hörn. De syns och de står för vilka de är. Under den närmaste månaden hänger de i Katarina kyrka i Stockholm.

För att nå över hela målningen sitter den breda penseln på ett långt skaft, som snarare för tankarna till husmålning än till konst, men konst är just vad det handlar om. För där står Anna Bergman, i sin färgfläckiga röda overall, och visar hur hon stryker ut tusch över sina stora dukar. Runt väggarna och på golvet finns det konstverk, några är pågående andra är klara. De är alla stora och kräver mycket utrymme, därför var rejäl takhöjd viktigt när Anna Bergman letade ny ateljé. Hon hit-

tade den på Ringön i Göteborg. Här får hon möjlighet att breda ut sig och på så sätt kunna hålla på med flera projekt samtidigt.

– Det har blivit lättare att sluta i tid med målningarna nu, säger Anna Bergman. Nu kan jag låta saker ligga och vänta och börja på något nytt. Jag har energin till det, men när jag inte hade plats att ha fler tavlor ingång samtidigt blev det lätt att jag överarbetade dem.

Anna Bergman går andra året på Konstfack i Stockholm, men hon är inte den vanliga konststudenten. Efter 15 år på reklambyrå och mammaledighet med två pojkar var det dags för något annat. Hon läste en förberedande konstnärlig utbildning på KV i Göteborg under ett år och sedan tre år på Göteborgs konstskola. Året efter ägnades år att starta en ateljéförening med en kollega och förra hösten började hon på Konstfack.

Att vara konstnär och samtidigt vara mamma till två pojkar som idag är 7 och 10 år gamla innebär att skapandet får hålla sig till kontorstider. För sedan är det mat som ska handlas och lagas, innebandyträningar och läxor som tar upp all tid.

– Det är klart att det är både för och nackdelar med det. Ibland är det frustrerande att avbryta men å andra sidan blir jag väldigt fokuserad på det jag gör. Jag kommer igång på fem minuter. För mig är tanke och handling ett, säger Anna Bergman.

Hon reser sig och går bort mot en målning som har legat och vilat ett tag. Anna tar tag i dess överkant och baxar upp den mot reglarna i taket så att den blir stående.

– Man får starka armar av att måla stort, skrattar hon.

Tar ett par steg tillbaka. Sedan några till. Tittar. Vrider på huvudet. Backar igen. Tittar en stund till.

– Den kanske är klar, säger Anna.

Tittar igen.

Utställningen i Katarina kyrka är Anna Bergmans andra egna utställning. Den första var på Seminariegatan på Konstfack i våras och då sålde hon fyra målningar. Det var även där hon fick frågan om att visa sina målningar i Katarina kyrka.

Vad är det då Anna Bergman vill förmedla. Vad vill hon att de som ser hennes tavlor ska få med sig?

– När mina målningar hängde på Seminariegatan var det många som stannade och tittade. Skitlänge! Jag tyckte om det, för det betydde att de hittade något i dem som de kunde associera till och öppna upp deras egen bildvärld. Jag tyckte om det! säger hon.

Anna Bergman berättar om en konstlärare hon hade på den förberedande utbildningen. Hon målade bilder som föreställde något. Det som kallas figurativ konst. Läraren tittade på den och sa "Det är fint Anna, men passa dig så att det inte blir fint men ointressant".

– De orden sitter kvar här, säger Anna och pekar på sitt bakhuvud. Jag vill aldrig glömma dem och är så glad att han sa så. Att han vågade säga så! Det behöver inte vara fint det jag gör, men det måste vara intressant.

Numera målar Anna Bergman oftast inte tavlor som föreställer något speciellt motiv. Hennes tavlor är det som kallas "icke-figurativa". Det har för Anna Bergman varit en befrielse.

– Det kom så lätt, säger hon.

Det började med pumpor och slangor med hål. Vatten och färg droppade ner på papper. Pappret blev skört och hon limmade på tyg. Det bubblade och veckade sig och nya effekter uppstod hela tiden. Just nu handlar det om att undersöka hur tusch uppför sig i olika blandningar.

Det är många tankar och idéer som kommer fram och tiden går fort när Anna Bergman talar om sina målningar och tankar om konsten. Snart kliar det i fingrarna att komma igång. Hon ser sig om igen och tittar på tavlan hon reste tidigare.

– Jo, den är nog klar.

Karin Löwing